

NÓ VÀ TÔI

Nó chính là thằng Phú, thằng bạn tôi, cái thằng mà bao giờ tôi cũng thua kém Nó, dù bất cứ ở một thời điểm nào. Nếu tin rằng con người có số mệnh, mỗi người có một cái số thứ tự gắn ở sau lưng mình được tạo hóa sắp sẵn từ số một trở đi là mệnh đế vương xuống dần đến hạng bần dân thiên hạ là 1000 để phân định giai cấp sang hèn trong xã hội. Nếu tôi là số 1000 thì bao giờ thằng Phú, Nó cũng là số 999, so với những người khác, Nó chẳng phải là xuất sắc, vẫn thua kém rất nhiều nhưng riêng với tôi thì bao giờ Nó cũng đứng trên tôi, lúc nào Nó cũng có nụ cười kẻ cả, đàn anh sẵn sàng dơ tay ra dẫn dắt tôi như một đứa em, thế mới ước chứ, Nó bằng tuổi tôi nhưng ra đời trước tôi có một tháng, có lẽ Nó từng trải với cuộc đời trước tôi một thời gian như thế làm cho Nó khôn ngoan hơn, những gì may mắn trên con đường mà hai đứa tôi cùng đi Nó đã vượt nhanh trước tôi một bước. Tôi không ganh ghét với Nó, bởi nghiệm ra trong cuộc đời mình và Nó mới thấy rằng đúng là có số, cố gắng mấy cũng không xoay chuyển được.

Nó và tôi cùng lớn lên trong cùng một xóm nhỏ thuộc thành phố Dalat, những ngày đầu tiên đến lớp mẫu giáo tôi và Nó đã sát cánh bên nhau rồi, mẹ Nó và mẹ tôi cũng quen biết nhau, ngay ngày đầu tiên đến trường, sau khi cúi vào tay mỗi đứa một cái kẹo rồi đẩy hai đứa vào lớp, mẹ tôi còn dặn với theo cho thằng Phú

- Khi ra chơi phải trông chừng em với nhé, đừng chạy nhảy mà ngã, khổ thân đấy

Đấy cái buổi đầu tiên mà mẹ tôi đã định cho Nó là người phải trông coi tôi như là số mệnh đã an bài giữa tôi và Nó rồi.

Thằng Phú trông lớn xác hơn tôi, có lẽ vì nhà Nó là con một nên không phải tranh ăn với các em như tôi, do đấy thể xác của tôi xét ra là đã thấy thua sút Nó rồi, do ở tương tá lớn con nên không đứa nào dám động chạm đến Nó, nhờ thế mà tôi cũng được hưởng kẻ oai phong của Nó. Những lần bắn bi với bọn xóm khác, tôi thua gần hết túi bi, mặt nóng bừng, say máu cổ gờ nhưng cứ nấn túi thấy bi với đi, lại run cả tay bắn trật hết những cú mà bình thường tôi chơi với các đứa em thì bách phát bách trúng, không những thế tôi còn bắn mồi cò tức là bắn hòn bi cầu vòng để rơi xuống ngay đầu hòn bi kia rồi reo hò là bắn vỡ đầu địch thủ rồi, thằng Phú thấy tôi thua nên đã xông vào chơi giùm cho tôi, chỉ một lát Nó đã ăn hết đồng bi của bọn họ rồi hai đứa chia nhau, từ đó bọn kia chạy mất không dám chơi với Nó, chỉ rình khi nào tôi đi một mình mới dám rủ tôi chơi thôi.

Nhà thằng Phú chỉ có mình Nó nên áo quần Nó mặc bao giờ cũng tươi tắn hơn tôi, Nó lại to lớn nên những áo quần mặc không vừa nữa thì mẹ Nó lại đem sang đưa cho mẹ tôi để cho tôi hoặc các em tôi, thường thì mẹ tôi để cho tôi mặc vì cũng xuyt xoát cỡ người nhau.

Các bài vở trong lớp bao giờ Nó cũng hơn điểm tôi và tháng nào Nó cũng hơn tôi trong những kỳ xếp hạng hàng tháng, mẹ tôi cứ thường lấy Nó ra làm gương bắt tôi phải theo, mỗi lần như thế tôi hay chống chế là Nó lớn hơn tôi, Nó sinh trước tôi nên đó là điều đương nhiên cũng như tôi hơn em tôi là thế, thường những lần như thế, là thế nào tôi cũng ăn cái gõ đầu của mẹ tôi nhưng may mắn lần nào tôi cũng đều nhanh mắt né tránh được.

Những năm trung học, Nó lại hơn tôi là được đậu vào trường công còn tôi thì rớt nên bị học trường tư,

một lần nữa làm tôi thấy thua sút Nó mỗi khi mẹ tôi gặp mẹ Nó lại khen Nó giỏi giang và quay sang đưa con quý tử thì cho ngay một cái lườm và thêm một câu chẳng nên trò trống gì, tôi cũng lấy làm xấu hổ vô cùng. Những năm trung học tôi có được cái tự hào hơn Nó một điểm là tôi có bạn gái nhiều hơn Nó, quen sơ sơ chỉ qua bạn bè của các đứa em, hay con của các bạn bố mẹ tôi, dù chỉ một vài lần gặp mặt tôi cứ nhận vợ đại là bạn gái, kể vanh vách tên họ và nhà cửa đầy đủ mọi chi tiết như là mình ở ngay trong nhà của các cô gái đó để lên mặt với Nó, cái thằng Phú mà lúc nào cũng lẩn lớt tôi mọi mặt, điểm tự hào này của tôi không được người lớn chấp nhận mà lại còn nghiêng về Nó, trách cứ tôi hư sớm, điểm này tôi vẫn không đồng ý, vẫn cho là các cụ thiên vị cho Nó hơn tôi.

Thi Tú Tài 1 tôi và Nó cùng đậu, các cụ còn để ý kỹ hơn những tiểu tiết mà tôi cho rằng chẳng đáng gì vì tôi chỉ đậu thứ còn Nó hạng bình thứ, nhà tôi cũng mở tiệc khao như nhà Nó, nhưng chỉ thiếu những câu nói với khách

- Cháu nó đậu bình thứ đấy bác ạ.

Đến năm gần thi Tú Tài 2 thì gia đình Nó lại dọn đi về Nha Trang, chúng tôi ít được gặp nhau nhưng lâu lâu mẹ Nó lên nhà tôi chơi thì mới biết tin tức nhau. Và từ từ cũng vắng tin nhau dần.

Đậu Tú Tài 2 xong tôi vào Hải Quân, được qua kỳ thi sinh ngữ và du học tại Mỹ, sau khi ra trường tôi đã chọn vùng 2 duyên hải để gần nhà còn chạy lên chạy xuống cho tiện. Có lần về phép, mẹ tôi cho biết địa chỉ của nhà thằng Phú và tôi đã ra thăm mẹ Nó. Ngày tôi đến thăm nhà Nó vào dịp tôi thuyền chuyển về Cam Ranh, tôi đã đến với bộ quân phục sĩ quan Hải Quân mang cầu vai vừa dứt chỉ, thăng cấp Thiếu Úy. Mẹ Nó tiếp đón tôi thật niềm nở, bắt ép tôi phải ở lại chơi và ăn cơm với bà, thằng Phú đi công tác buổi chiều sẽ về, bà cứ chép miệng là mới ngày nào mà bây giờ đã thành ông nọ ông kia rồi, bà vẫn nhớ đến những ngày xưa, thăm hỏi mẹ tôi luôn và nhắc mãi những kỷ niệm cũ ngày chúng tôi còn bé nhỏ và bà đã cười đến chảy nước mắt, tôi cũng được biết về thằng bạn tôi, Nó đậu xong tú tài 2 vào Không Quân, đi du học Mỹ khi về thuyền chuyển gần nhà, vẫn chưa có gia đình, hàng ngày đi công tác, chiều về nhà ăn cơm với mẹ.

Tôi đã đón thằng Phú ở cửa khi tiếng xe Honda chưa tắt trong sân trước, giọng Nó hét vang vừa ngạc nhiên vừa thích thú, hai đứa bắt tay nhau mừng rỡ. Nó hiên ngang, oai hùng trong bộ đồ bay, mũ calo với 2 hoa mai đen. Vẫn Nó đó, cái thằng bao giờ cũng đi trước tôi một bước, Nó kể tôi nghe những phi vụ nguy hiểm giải nguy những trận đánh úp đồn mà địch dùng chiến thuật biển người tính dứt điểm đơn vị địa phương quân nơi đó. Nhờ những chiến tích gan dạ, Nó đã được đặc cách lên Trung Úy của phi đoàn A-37 đóng tại thành phố Nha Trang

Vào năm 75 khi quyết định bỏ Ban mê Thuật, dân chúng tản cư về dần đến Nha Trang và rồi như cơn lốc lôi cuốn mọi người khắp nơi qua Cam Ranh, Phan Rang dồn về thủ đô Saigon, trong những giây phút căng thẳng đó tôi được Nó cho biết đã chạm trán với các T-54 xe tăng cộng sản, phó mặc số mệnh trong những lần đạn phòng không đạn như mất lưới Nó đã làm nổ tung những con cua đó.

Tôi theo đơn vị di tản về Cát Lái mất hẳn tin tức Nó, tôi đã ở lại và ra trình diện học tập cải tạo ước mong chỉ vài ngày rồi sẽ đem công sức của mình ra góp phần để xây dựng một nước Việt Nam thống nhất trở nên hùng cường đối với Thế giới. Nhưng sự suy nghĩ quá thô thiển của mình về người cộng sản tôi đã trả giá cho gần sáu năm tù đầy qua các trại cải tạo từ Nam ra đến Bắc.

Khi được thả về năm 81 tôi đã được mẹ tôi cho biết là mẹ của thằng Phú có lên thăm một lần trước khi bà nói nhỏ bí mật với mẹ tôi là bà sẽ vượt biên với con, bà đã kể chuyện thằng Phú lúc đi cải tạo được 2 năm thì Nó trốn trại và vượt biên thoát đang ở trại tỵ nạn Mã Lai, bà đang chuẩn bị đi để mẹ con gặp nhau, từ đó trở đi tôi đã mất liên lạc với Nó, Nó quả thật gan dạ, con người có bản lĩnh hơn tôi nhiều và tôi thật sự đã khâm phục Nó.

Tôi đã cố gắng vượt biên nhiều lần từ ngày được thả ra, bị lừa lọc, cũng may chưa bị bắt lại lần nào, cuối cùng cũng đã đến được bến bờ tự do. Thời gian đầu đặt chân lên đất Mỹ năm 83, tôi đã đến thành phố San Diego, cư ngụ tại thành phố nắng ấm, có những lúc không khí lành lạnh, nhìn những ngọn đồi sương mù bao phủ vào buổi sáng làm tôi thấy như sống lại những tháng ngày thơ ấu tại Dalat. Đứa con đầu lòng chỉ mới được 1 tháng, ở share phòng với một gia đình nữa cho đỡ tốn kém, dành dụm để cứu đói cho thân nhân hai gia đình còn lại Việt Nam, tôi đã quyết định phải học lấy một nghề kiếm sống nhanh nhất và tôi đã chọn nghề thợ tiện, sau 6 tháng hoàn tất chương trình, nhà trường đã hướng dẫn để nộp đơn xin việc vào các công ty. Tôi đã được một công ty gọi điện thoại đến cho hẹn đi interview. Ngày đầu tiên đi xin việc tại đất nước mà phải sử dụng vốn liếng sinh ngữ chẳng có là bao, đâm ra lo lắng hồi hộp vô cùng. Tôi được cô thư ký phòng nhân viên dẫn đến phòng supervisor của một machine shop, nhìn máy móc to lớn khác hẳn với những chiếc học tại trường tôi lại càng thêm lo. Sau khi cảm ơn cô thư ký, tôi đóng chiếc cửa phòng lại thì tiếng cười ha hả, tiếng cười quen thuộc làm tôi sống người lại

- Tao đọc qua các đơn xin việc, thấy tên mày, nhìn ngày sanh tháng để biết chắc là mày, tao đã OK với Human resource để nhận mày, vào đây làm việc với tao

Nó, đúng là thằng Phú, vẫn nụ cười đó, bàn tay Nó dơ ra bắt lấy tôi, ôm lấy tôi như là một người anh sẵn sàng dẫn dắt, giúp đỡ một đứa em, như tiếng mẹ tôi thường nói với Nó

- Trông chừng em với, cháu nhé!

Thằng Phú, đúng là số mệnh, bao giờ Nó cũng đi trước tôi một bước, được đặt trên tôi, dù bất cứ ở thời điểm hay một hoàn cảnh nào.

MẮC CẠN